

CHARISMATIC MANIFESTATIONS IN CHURCH S HISTORY

Adrian Mocan

PhD Student, "Aurel Vlaicu" University of Arad

Abstract: The charismatic or supernatural domain has long been disputed and even criticized throughout history. In this paper we aim to make a biblical and historical incursion in charismatic it's manifestations. We will refer to the period of the Church Fathers (from Irenaeus, Augustin, Tertullian, etc.), then we will cross trough Protestant Reform period and finally we will refer to the so-called period of the Great Awakenings of the 18th and 19th centuries.

Keywords: church history, reform, apostolic, charisma

I. Introducere

Privind în istoria Bisericii observăm că niciodată nu au încetat acele manifestări catalogate ca fiind harismatice, manifestări specifice bisericii primare și bisericilor penticostale și mișcărilor harismatice de astăzi. Ne referim aici la maifestările darurilor spirituale cu caracter supranatural, cum ar fi *glosolalia* (vorbirea în alte limbi), *profeția* sau ca să-l cităm pe apostolul Pavel, *darul tămăduirilor* sau *puterea de a face minuni* (1Corinteni 12.9,10). Din aceeași categorie fac parte și experiențele, descrise în cartea biblică Faptele Apostolilor, cum ar fi *botezul cu Duhul Sfânt* și *umplerea cu Duhul* experiențe însoțite de glosolalie sau de profeție și toate trăirile miraculoase din viața și lucrarea primilor creștini, în ceea ce noi numim azi *biserica primară*. Teologul anglican Burton Scott Eastan construiește o remarcabilă apologie biblico-istorică a *glosolaliei* ca parte integrantă a *teologiei și praxisului* bisericii primare, ce nu poate fi limitată doar la ziua Cincizecimii sau Pogorârii Sfântului Duh, deoarece acesta este un dar spiritual ce se va manifesta și mai târziu¹. Marele teolog protestant și istoric al bisericii, Philip Schaff, bazat pe o cercetare istorică extrem de solidă, susține că manifestările harismatice supranaturale și spectaculoase, cum ar fi vorbirea în alte limbi și profeția sunt atestate istoric în primele secole ale creștinismului și după formarea canonului biblic².

I. Perioada părinților bisericești

Mulți din părinții bisericești, personalități marcante a primelor secole creștine, pomenesc despre unele manifestații harismatice la care au participat ca martori sau le-au trăit personal. Cele două cărți apocrif, "Didache" și "Păstorul lui Hermas", vorbesc și ele despre darurile profeției și a

¹Burton Scott Eastan, "Tongues, Gift of", " International Standard Bible Enciclopedia", James Orr, gen. Ed. (Grand Rapids :Wm. B. Eerdmans Publishing Company, 1943), V, p. 2997.

²F. L. Crass, " Glossalalia, The Oxford Dictionary of the Christian Church " (London : Oxford University Press, 1958), p.564.

F. L. Crass, merge mai departe și asociază aceste manifestări cu așa numitele perioade de *trezire spirituală* avute de către biserică de-a lungul secolelor.

În lucrarea de față, doresc o trecere în revistă, succintă, a celor mai importante perioade, din istoria bisericii, ce pot fi asociate de noi cu manifestațiile harismatice

vorbirii în alte limbi în perioada de început a secolului al doilea după Hristos. Atât Iustin Martirul cât și Clement al Alexandriei, afirmă că mai existau încă profeți și se mai întâmplau încă minuni, în perioada de început a bisericii³.

Irineu episcop al Lyonului (115 (125) – 202 d. Hr), ucenic al lui Polycarp al Smirnei este familiarizat cu ceea ce numim noi *manifestări harismatice*, lucru absolut evident în scrierile sale. Irineu nu face referire vag sau echivoc la niște manifestări neclare, ci el este foarte clar în ceea ce afirmă: “Cei desăvârșiți au primit Duhul Sfânt și vorbesc în alte limbi prin Duhul lui Dumnezeu, la fel cum a vorbit Pavel...”⁴ Ca analist autentic, Irineu în cartea sa de căpătâi “Împotriva ereziilor”, mărturisește cu privire la manifestările harismatice ce au avut loc în timpul său. Totodată ne ajută să vedem importanța acestui fenomen, în vremea lui, arătând că nu este vorba de o mișcare izolată ci dimpotrivă de una care luase amploare.

Tertulian (150-220) una dintre figurile cele mai proeminente ale primelor secole creștine, vorbește despre “daruri spirituale” cum ar fi profeția, vorbirea în limbi, daruri ce se manifestau frecvent în biserica din vremea lui, lucru cu care el se declară de acord⁵.

Origen, filosof creștin ce a trăit între anii 185-254 d. Hr., pomenește și el foarte clar manifestarea darurilor Duhului Sfânt, prin vorbirea în limbi, profeție, miracole, însă amploarea acestora este se pare mai mică acum în secolul al III-lea decât în primele secole.⁶

Augustin, personalitate marcantă, fruntaș al bisericii apusene (354-430) are o mărturie interesantă cu privire la manifestările darurilor Duhului Sfânt: “Dar acela care l-a cunoscut pe Duhul Sfânt, acela a fost umplut deodată de El și vorbea în alte limbi”⁷.

Montanus, precursorul mișcării montaniste, era un fost preot păgân convertit la creștinism. Mișcarea montanistă a apărut în secolul al II-lea, ea fiind considerată de către unii, o mișcare de trezire spirituală, alții considerând-o eretică. Cu toate acestea știm de la Eusebiu de Cezareea că au fost făcute niște grave excese cu privire la practicarea darurilor spirituale, accentuându-se într-un mod special profeția. Una din personalitățile, marcante ce au adoptat poziția montanistă, este Tertulian, acesta fiind adept înflăcărat al montanismului.⁸

Chiar dacă găsim destule puncte deficitare în praxisul montanist, mai ales în ce privește practicarea profeției, montanismul, prin amploarea și impactul lui, rămâne una din dovezile ca în primele secole creștine *manifestările harismatice* erau ceva obișnuit în biserică.

Pe lângă aceste personalități, ale primelor secole creștine, mai există și alte surse ce atestă că, manifestările ce au avut loc în ziua Cincizecimii, nu s-au rezumat la acea zi ci ele s-au perpetuat până în primele secole creștine și cum vom vedea în continuare, până în zilele noastre pe parcursul întregii istorii a bisericii.

II. Perioada reformei

Cele mai cunoscute personalități ale reformei sunt: Luther și Calvin. Doresc în cele ce urmează să privim succint la ceea ce, acești doi titani ai teologiei protestante afirmă cu privire la manifestările harismatice.

Souer’s⁹ afirmă despre Martin Luther :”Preotul Martin Luther a fost profet, evanghelist, vorbitor în alte limbi, într-o singură persoană, având toate darurile Duhului Sfânt”. Această afirmație a lui

³Eusebius, “Montanism” *Nice and Post-Nicene Fathers* (Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing, 1952), vol I, cap. XVI, p. 231.

⁴Jerenaeus “Against Heresies” *The Ante-Nicene Fathers* (Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing, 1956), vol I, cap. XVIII, p. 444.

⁵Tertullian, “A Treatise on the Soul”, *The Ante-Nicene Father*, vol. III, cap. IX, p. 188.

⁶Origen, “*Origen Against Celsus*” *The Ante-Nicene Fathers* (New York: Charles Scribner’s Sons, 1907), vol. IV, cap. IX, p. 614.

⁷Augustine, “*Homilies on the First Epistle of John*”, *The Nicene and Post-Nicene Fathers*, (Grand Rapids : Wm. B. Eerdmans Publishing), vol. VII, p. 49, 498.

⁸Trandafir Șandru, *Biserica Creștină*, București, (Ed. Institutul Teologic Penticostal), p.204

⁹Souer’s *A History of the Christian Church*, vol.3, p.406 găsit în beggarsallreformation.blogspot.com. September 20, 2006.

Souer's e în mod evident, exagerată și imposibil de demonstrat din punct de vedere istoric și din potrivă Luther credea că darul glosolaliei a încetat. Chiar dacă Luther credea acest lucru, totuși susținea că biserica adevărată ar trebui întodeauna să aibă o manifestare cât mai diversă a darurilor spirituale, inclusiv a darurilor supranaturale.

Marele reformator susține și manifestarea darului profetic (inspirația divină) în formularea doctrinelor reformate și în faptul că Dumnezeu folosește visul ca metodă de implicare directă în viața omului.¹⁰

În, *De Vitam Iohannes Cauvin*, scrisă postum de Theodore Beza, Calvin s-ar fi confesat lui Beza că ar fi experimentat în devoțiunea personală, *lingua non nota et cognota mini*, expresie pe care unii teologi pentecostali o consideră ca făcând referire la glosolalie¹¹. Nu există destule dovezi care să ateste că *vorbirea în alte limbi* ar fi fost o practică a devoțiunii lui Calvin. Însă e foarte clar din comentariul scris de acesta pe cartea Faptele Apostolilor că, cel puțin din punct de vedere teologic, Calvin nu poate fi catalogat ca cesaționist, susținând faptul că toate darurile supranaturale ale Duhului fac parte din viața normală a Bisericii, ba mai mult, ele *ecclesiae aedificatio*, edifică Biserica.¹²

III. Perioada trezirilor din sec. XVIII-XIX

O perioadă premergătoare marilor treziri ce aveau să aibă loc la începutul secolului XX. Perioada aceasta este dominată de câteva personalități marcante, ce au rămas în istoria creștinismului. La 13 august 1727, o comunitate de moravieni, în frunte cu contele Zinzendorf, experimentează ceva ce ei numesc *o puternică prezență a Duhului Sfânt*, care are ca și consecințe masive în viața credincioșilor prin fervoarea trăirii lor moralo-spirituale și râvna pentru misionarism. Așa a luat naștere puternica mișcare de misiune moraviană.¹³

John Wesley, una dintre figurile marcante ale perioadei trezirilor spirituale, este și el un moravian. La Wesley, chiar dacă nu foarte explicit, întâlnim experiențe de genul celor pentecostalo-harismatice. Puterea de convingere și miracolele care au însoțit predicarea și activitatea marilor evangheliști ca și Charles Finney sau D. L. Moody, toate acestea ne duc la concluzia că încă din sec. XVIII se anunță o revărsare a Duhului Sfânt, manifestată prin semne exterioare vizibile.¹⁴

IV. Încheiere

Putem concluda că manifestările harismatice sunt indisolubil legate, în istoria bisericii, de unele din cele mai vii perioade ale sale. Chiar dacă întodeauna acestea au avut și o parte controversată, întunecată, care se leagă de anumite excese (vezi azi mișcările carismatice extreme, care cu toate că sunt marginale, sunt cel mai adesea invocate în spațiul public tocmai din cauza manifestărilor spectaculoase și pitorești care în mod evident nu au nici un temei istoric sau teologic serios).

De-a lungul istoriei au existat întotdeauna manifestări supranaturale și spectaculare ale prezenței Duhului Sfânt în lume *prin* și *în* biserică. Dacă în primele secole creștine prezența acestor manifestări este majoră, cunoscând apoi o perioadă de recrudescență, ajungând să fie sporadică în evul-mediu. Ea cunoaște o perioadă de reînflorire, odată cu reforma, apoi mult mai evident în trezirile spirituale avute loc în secolul al XVIII-XIX-lea și continuate în secolul al XX-lea de toate

¹⁰Michael P. Hamilton(editor), *The Charismatic Movement*, (Grand Rapids, Erdmans, 1975), pp.71-73 găsit în beggarsallreformation.blogspot.com. September 20, 2006.

¹¹www.scielo.org.za, HH van Alten, *Koers* 82(2),1-13, 2017 Jean Calvin on the gifts of the Holy Spirit in his commentary on Acts

¹²Cacil M. Robeck Jr., *Prophency in Carthage*, (The Pilgrim Press, Cleveland, 1992), p.38

¹³John R. Rice, *The Power of Pentecost ar the Fullness of the Spirit*, (Wheaton, 1952 Sword of the Lord Publisher),p.16.

¹⁴John R. Rice, *The Power of Pentecost ar the Fullness of the Spirit*,p18.

mișcările care se nasc din fervoarea *marilor treziri spirituale*. La colegiul “Bethel” condus Charles Parham (1873-1929), în noaptea de 31 decembrie 1900 a experimentat *botezul cu Duhul Sfânt* tânăra Ozman, apoi au urmat și alte experiențe similare. Parham primind și el acest botez, după o scurtă perioadă de timp. Pe 9 aprilie 1906, a avut loc o revărsare a Duhului Sfânt, în Los Angeles, Azusa Street numărul 312, în timpul prediciei lui William Seymour.¹⁵ Astfel a luat naștere ceea ce va fi numit *mișcarea pentecostală*, dar așa cum am putut observa, aceasta nu este complet.

BIBLIOGRAPHY

Burton Scott Eastan, *International Standard Bible Enciclopedia*, Grand Rapids, W. B. Eerdmans, 1943.

F. L. Crass, *The Oxford Dictionary of the Christian Church*, Oxford University Press, Londra, 1958.

Schaff, Philip, *History of the Apostolic Church*, Grand Rapids :Wm. B. Eerdmans, 1952

The Ante-Nicene Fathers, American series, 14 vol, Grand Rapids, Wm. B. Eerdmans, 1956.

Șandru, Trandafir, *Biserica Creștină*, Institutul Teologic Pentecostal.

Robeck Jr., *Prophency in Carthage*, The Pilgrim Press, Cleveland, 1992.

Rice John, R., *The Power of Pentecost ar the Fullness of the Spirit*, Sword of the Lord, Wheaton, 1952.

¹⁵Trandafir Șandru, *Op. cit.* P.208.

nouă, pentru că, manifestările specifice ei, le-am întâlnit mai mult sau mai puțin, în toată istoria creștinismului. Există multe alte manifestări harismatice în istoria Bisericii, ce merită o atentă cercetare, într-o lucrare mai amplă. Succinta noastră incursiune istorico- teologică reliefează faptul că, pentecostalismul este o întoarcere la un creștinism primar, plin de viață. Viață ce o are din Duhul Sfânt.